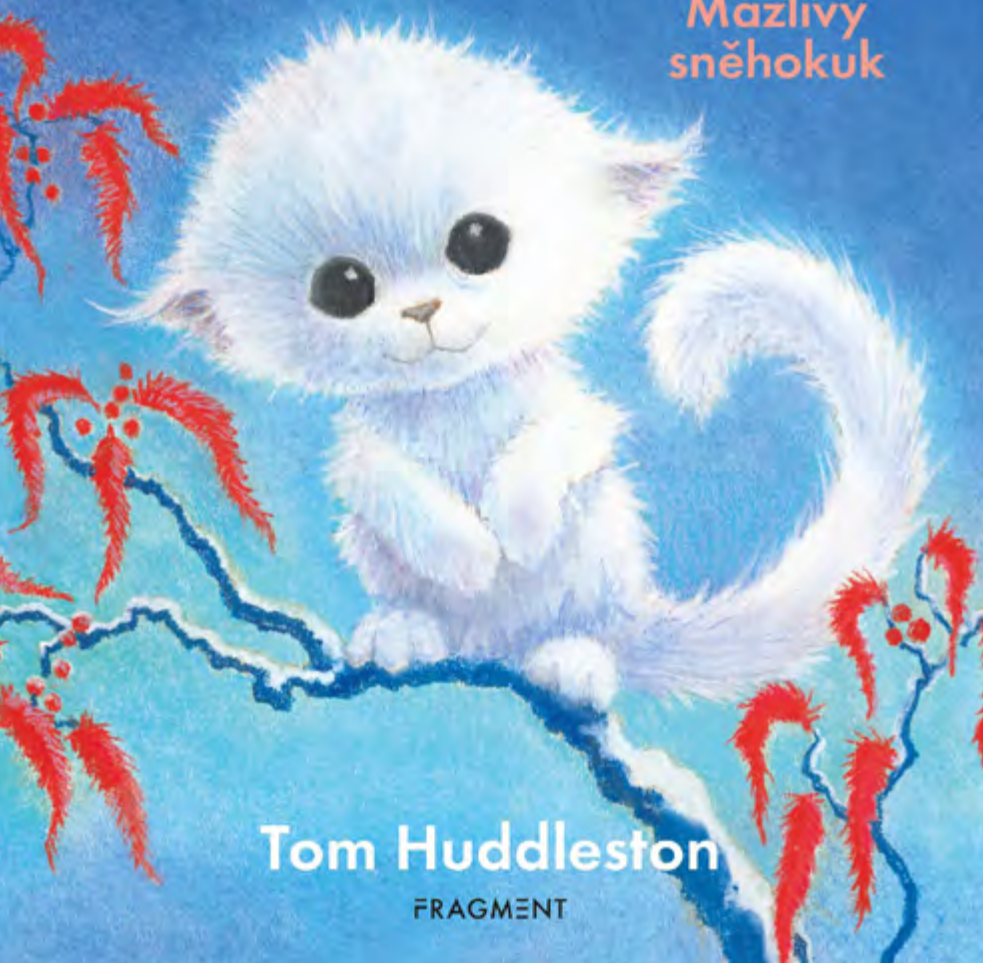

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★
KLĀRKA ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★
A PODIVUHOBNĀ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★
ZVĪRĀTKA ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

Mazlivý
sněhokuk

Tom Huddleston

FRAGMENT

Klárka a podivuhodná zvířátka

Mazlivý sněhokuk

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Tom Huddleston

Klárka a podivuhodná zvířátka – Mazlivý sněhokuk – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Tom Huddleston

ilustrovala SOPHY WILLIAMSOVÁ

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★
KLĀRKA ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★
A PODIVUHODNĀ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★
ZVĪRĀTKA ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★
★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

Mazlivý
sněhokuk

FRAGMENT

Text copyright © Tom Huddleston, 2022

Illustrations © Sophy Williams, 2022

Translation © Anna Křížková, 2025

This translation of *Cosmic Creatures: The Snuggly Snowpop* is published by arrangement with Nosy Crow Limited. All rights reserved.

ISBN tištěné verze 978-80-253-7536-5 (1. zveřejnění, 2025)

ISBN e-knihy 978-80-253-7545-7 (1. zveřejnění, 2025) (PDF)

ISBN e-knihy 978-80-253-7569-3 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-253-7570-9 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

KAPITOLA PRVNÍ **Základní tábor**

Klárka vylezla ze stanu zabalená do své péřové bundy a celá se zachvěla. Foukal ledový horský vítr. Na obloze planety Vela už obě slunce zapadala za horský obzor a vrhala na ledovec dlouhé modré stíny.

„Pojď, Šroubku,“ zavolala Klárka. „Než tu dočista umrzneme!“

Robot Šroubek vylétl za ní, zapnul zip u stanu a utěsnil vchod. Vznášel se vedle Klárky a společně se vydali nahoru do

kopce. Zatímco procházeli kolem shluku plátěných stanů, který kapitán Nerudný nazval základním táborem, Klárce pod sněhulemi křupal sníh. Nad táborem se tyčil nepojmenovaný vrcholek – nejvyšší hora planety Vela.

„Jestlipak se nám ji zítra podaří zdolat,“ přemýšlela Klárka.

Šroubek se zadíval na oblohu. „Záleží na počasí,“ odvětil. „Jestli se chce kapitán pokusit vylézt až na vrchol, budeme potřebovat den bez mráčku.“

„Stejně pořád nechápu, proč se tak usilovně snaží být první, kdo na tu horu vyleze,“ prohlásila Klárka. „Proč tam prostě nevyletí?“

Klárčina rodina a ostatní osadníci sem přicestovali ze Země, aby Velu prozkoumali a žili v souladu s jejími fantastickými rostlinami a zvířaty. Nechápala, co s tím má společného namáhavý výstup na vrchol obrovitánské hory.

Najednou za sebou uslyšeli zvláštní hučení. Zvuk sílil a Klárku se Šroubkem najednou bez varování pohltit oblak prašného sněhu.

Klárka zavzdychala. „Ahoj, Eriko,“ pozdravila dívku, která vedle nich smykem zabrzdila a teď si odkopávala sních z elektrických lyží.

Erika si sundala infračervené brýle a vyhřívané rukavice. „Dobrý

večer,“ zaculila se. „Co tady vyvádíte? Bezpochyby něco úžasně vzrušujícího.“

Klárka cítila, jak rudne. Nechtěla přiznat, že se Šroubkem poslední hodinu seděli ve stanu a čekání na večeri si krátili hraním karet.

Kapitánovu dceru znala ze školy, ale nikdy se spolu nekamarádily. Erika totiž raději trávila čas se svým tatínkem než se spolužáky. Takže tohle byla první příležitost, kdy si spolu mohly pořádně promluvit – a Klárka už teď doufala, že taky poslední.

Erika se zasmála. „Tyhle elektrické lyže by sis taky měla pořídit, vážně. Je to děsná legrace. Počkat, já zapomněla, žádný další pár už na Vele není. Tak čau!“

Zmáčkla tlačítko na ovládání, lyže nastartovaly a odjely s ní pryč.

Klárka se zašklebila. „S těmi svými luxusními lyžemi, brýlemi a bůhví čím ještě si myslí, kdovíjak není lepší než všichni ostatní.“

Šroubek ze sebe vydal elektronický povzdych. „Je to jenom člověk.“

Klárka zvedla oči a podívala se na kužel světla postupující po sněhové pokrývce. Vycházel ze stanu, který měli přímo před sebou. Erika si otevřela plachtu, aby mohla dovnitř, a Klárka ve dveřích spatřila svého tatínka. Když ji uviděl, mávl na ni.

„Poběž!“ zavolal. „Stydne ti večere.“

Klárka vyběhla kopec a vstoupila se Šroubkem do stanu hned za Erikou. Její tatínek Kamil potom pečlivě utěsnil dveře izolací a Klárce se v tom náhlém teple rozhořely tváře.

Uprostřed stanu stál prostřený stůl a v jeho čele seděl kapitán Nerudný s hrnkem vařícího čaje. Byl to zavalitý muž s černým knírem a silným hlasem. Řídil vesmírnou loď, která osadníky přivezla na planetu Vela, a když přistáli, sám se prohlásil za jejich vůdce. Od té doby, co loď pilotoval, uplynuly dva

roky, ale kapitánský odznak už si z klopys nesundal.

Erika se posadila a upřela na svého otce zbožný pohled. Z přilehlé kuchyně vyšli dva mladí osadníci. Jmenovali se Hynek a Jana a pomáhali kapitánovi s výstupem na horu. Jakmile na stůl postavili tác s čerstvě upečeným chlebem a kouřící hrnec dušeného masa, všichni si hned přisedli.

„Tak co, pane meteorologu,“ řekl kapitán a probodl Klárčina tatínka přísným pohledem. „Myslíte, že bude zítra bezpečné vylézt až nahoru?“

Kamil se zamračil a pak přikývl. „Předpověď vypadá dobře,“ odvětil. „Ale nezapomeňte, na Vele panuje extrémně nepředvídatelné počasí. Souvisí to s tím, že kolem planety obíhá pět měsíců a dvě slunce.“

„Ale máme tu i vás,“ prohlásil kapitán.
„Nejlepšího meteorologa na planetě.“

Klárka se na tatínka usmála, věděl toho o počasí vážně hodně. Právě proto byl tak schopný farmář. A proto ho kapitán požádal, aby se na expedici vypravil s ním.

„Už se nemůžu dočkat,“ přidala se Erika. „Staneš se prvním člověkem, který vyleze na nejvyšší horu celé planety. A já budu druhá.“

„Tvé nadšení se mi líbí,“ rozzářil se kapitán. „Zítra zapíchnu vlajku a pojmenuji nejvyšší horu Nerudná. A ty budeš stát hned po mém –“

„Kuš!“ přerušil ho Šroubek náhle a kapitán se na něj podrážděně zamračil.

„Omlouvám se,“ zašeptal robot. „Ale moje senzory venku zaznamenávají pohyb. A všichni jsme tady.“

Pozorně se zaposlouchali, Klárka však slyšela jen hučení větru.

„Nic tam není,“ zabručela Erika hlasitě ke svému otci. „Ten starý robot už je samý zkrat. Nejspíš jen –“

Přímo před stanem se ozval skřek, který přehlušil i vítr. Erika si připlácla ruku na pusu a kapitán vyskočil na nohy. Rychle se zachumlal do kabátu a spěchal ke dveřím. Klárčin táta i ostatní osadníci ho následovali.

Kapitán rozrazil plachtu ve dveřích a vykročil do sněhu. Klárka za ním spatřila stín, který se rychle schoval za sousední stan. Postřehla i další pohyb a pak další, přestože ve světle měsíce byli cizí tvorové sotva vidět.

„Zvířata!“ vykřikl kapitán. „Určitě nám chtějí ukrást zásoby.“

Vytáhl cosi zpod opasku a napřáhl ruku do vzduchu. Ozvala se ohlušující

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Klárka a podivuhodná zvířátka – Mazlivý sněhokuk.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.